

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

THƯƠNG LANG QUÂN TRUYỀN THỤ VÕ CÔNG

Đinh Đang đưa mắt nhìn Thạch Phá Thiên. Lúc ấy mặt trời mới mọc, ánh chiều dương chiếu vào mặt chàng coi rất hồng hào. Cặp mắt linh động ra chiều khản thiết.

Đinh Đang thở dài hỏi:

-Nếu ca ca không phải là Thiên ca thì sao trên vai lại có vết răng tiểu muội cắn vào ? Sao ca ca cũng thích trêu hoa ghẹo nguyệt, ra chiều lả lơi say đắm Hoa cô nương ở phái Tuyết Sơn ? Nếu ca ca đúng là Thiên ca thì sao thốt nhiên lại trở nên ngớ ngẩn, không phong lưu hoạt bát giống như trước chút nào ?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Ta là trượng phu của Đinh Đinh Đang Đang mà thực thà chất phác lại không hay ư ?

Đinh Đang lắc đầu đáp:

-Không ! Chẳng thà ca ca cứ vui vẻ hoạt bát như ngày trước thì dù có thâm lén với những thiếu nữ khuê các, tiểu muội còn thấy dễ chịu hơn là ca ca giữ quy cũ thế này.

Đinh Đang rất khó chịu trong lòng. Nàng cho là càng nói với Thạch Phá Thiên càng thêm bức mình.

Đột nhiên, khí tức xông tận cổ nàng không nhịn được, đưa tay ra nắm lấy tai chàng kéo một cái thật mạnh đến chảy máu ra.

Thạch Phá Thiên đau quá. Chàng hất mạnh tay một cái.

Đinh Đang cảm thấy một luồng nội lực mãnh liệt phi thường đánh vào cánh tay mình, vội buông chàng ra. Người nàng bị hất mạnh về phía sau, suýt nữa đụng gãy cả cột chống mui thuyền.

Đinh Đang la lên một tiếng:

-Úi chao !

Rồi nàng lớn tiếng mắng:

-Khỉ chưa ! Đánh vợ mà vận đại lực hung dữ đến thế ư ?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

-Xin lỗi, xin lỗi ! Ta ... không cố ý như vậy đâu.

Đinh Đang nhìn xuống cánh tay mình thấy sưng vù lên và tím bầm lại. Thốt nhiên vẻ mặt nàng đang tức tối bỗng ra chiều mừng rỡ. Nàng nắm chặt lấy hai tay Thạch Phá Thiên lắc đi lắc lại mấy cái nói:

-Thiên ca ! Quả nhiên Thiên ca giả vờ để gạt tiểu muội.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên hỏi:

-Ta có giả vờ gì đâu ?

Đinh Đang đáp:

-Võ công Thiên ca chẳng giảm mất đi chút nào hết !

Thạch Phá Thiên vẫn ngờ ngác hỏi:

-Ta ... ta có biết võ công gì đâu ?

Đinh Đang tức mình sẵn giọng:

-Thiên ca lại nói nhăng rồi, Thiên ca thử coi tiểu muội có chịu không ? ...

Chưa dứt lời, nàng đã vung bàn tay nhỏ nhắn lên tát vào má bên trái Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nghiêng đầu đi, đưa tay ra để gạt nhưng Đinh Đang dùng chưởng pháp gia truyền. Thế chưởng huyền diệu phi thường và cực kỳ mau lẹ, tay Thạch Phá Thiên gạt vào quảng không. Chàng cảm thấy mặt đau nhức, vì phát chưởng đó đã đánh trúng in cả vết một bàn tay vào.

Đinh Đang lại la hoảng:

-Trời ơi !

Tiếng la hoảng của nàng tỏ ra hãi hùng hơn trước.

Nguyên nàng tưởng võ công Thạch Phá Thiên chưa giảm sút tý nào thì chàng hoặc né tránh hoặc gạt phắt chưởng của mình một cách dễ dàng. Dĩ nhiên nàng phát huy nội lực âm nhu rất lợi hại, vì nếu không bận đủ nội lực thì chưởng phóng ra chẳng được mau lẹ. Nàng không ngờ cái gạt của chàng lại vung về đến thế, tựa hồ như người không hiểu võ công.

Thạch Phá Thiên nắm lấy tay trái nàng. Nàng thấy nửa mặt bên trái chàng còn in vết chưởng đen sì, lõm xuống.

Đinh Đang vừa hổ thẹn vừa hối hận, liền ôm lấy lưng Thạch Phá Thiên, áp mặt mình vào má bên trái chàng vừa khóc vừa nói:

-Thiên ca ! Thực tình tiểu muội không biết. Té ra Thiên ca vẫn chưa khỏi bệnh.

Thạch Phá Thiên được người ngọc ôm lấy, chàng quên đau, thở dài nói:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Nàng ba hồi tức tối, lại ba hồi mừng vui là nghĩa làm sao ? Ta không hiểu được.

Đinh Đang nói:

-Bây giờ ... làm thế nào ? Làm thế nào ?

Nàng buông Thạch Phá Thiên ra thò tay vào túi áo lấy một cái bình sứ. Nàng vừa móc thuốc viên trong bình đưa cho Thạch Phá Thiên uống, vừa nói:

-Hỡi ôi ! Tiểu muội mong rằng bàn tay này không lưu dấu vết lại trên mặt chàng.

Hai người ngồi bên nhau ở đằng lái thuyền, chẳng ai nói gì nữa.

Hồi lâu, Đinh Đang mới ghé vào bên tai chàng nói thầm:

-Thiên ca ! Sau khi chàng ngộ bệnh một thời gian, võ công chàng quên hết rồi, nhưng nội lực thì không sao, vẫn còn nguyên như cũ. Tiểu muội đem cầm nã thủ pháp chỉ điểm cho Thiên ca. chắc chàng sẽ có nhiều lúc cần dùng đến.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

-Đinh Đinh Đang Đang đã vui lòng dạy, ta phải học cho bằng được.

Đinh Đang đưa những ngón tay búp măng khê xoa vết bàn tay trên mặt chàng lòng nàng rất hối hận. Đột nhiên nàng đặt môi vào vết bàn tay đen sì hôn mạnh một cái.

Hai người đều nét mặt ửng hồng vì bẽn lẽn.

Đinh Đang kéo mái tóc xuống che mặt để giấu bớt những nét bẽn lẽn ngượng nghịu.

Đinh Đang đem mười tám đường cầm nã thủ diễn từng đường một cho Thạch Phá Thiên coi. Nàng diễn xong đường nào lại bảo Thạch Phá Thiên cùng mình biểu diễn.

Thạch Phá Thiên là người thông tuệ. Đinh Đang chỉ dạy chàng một lần là chàng ghi nhớ được ngay.

Ba ngày trôi qua, Thạch Phá Thiên đã luyện xong được mười tám đường cầm nã thủ pháp và chàng đã thuộc lòng.

Tuy cầm nã pháp này chỉ gồm có mười tám đường, nhưng mỗi đường biến hóa ít ra làm mười ba, mười bốn, chiêu thức rất nhiều thì đến hai ba chục chiêu.

Trong vòng hai ngày, vết thương trước ngực Thạch Phá Thiên đung vào mũi kiếm nữa trước đã khỏi hẳn.

Mấy ngày nay suốt ngày chàng cùng Đinh Đang phân tích mười tám đường cầm nã thủ pháp.

Đinh Bất Tam chỉ ngồi bàng quan, thỉnh thoảng lão lại nói mấy lời chê bai.

Thuyền vẫn ngược dòng mà tiến, dần dần đi tới miền...(thiếu vài chữ)

Đinh Đang thấy Thạch Phá Thiên luyện võ tiến bộ rất mau, nên trong bụng mừng thầm.

Cứ mỗi lần nàng nghe thấy Đinh Bất Tam mắng chàng là thằng ngốc thì nàng lại hỏi:

-Gia gia ! Mười tám đường cầm nã thủ của nhà họ Đinh ta thì người ngớ ngẩn phải mất bao lâu mới luyện được ?

Đinh Bất Tam ghen hòng không biết trả lời thế nào. Lão thấy Thạch Phá Thiên quả đã học thuộc cầm nã thủ rồi thì nghĩ bụng:

-Thằng lỏi này tuyệt không phải là người ngớ ngẩn si ngốc. Gã chỉ giả vờ đấy thôi. Chẳng lẽ bao nhiêu việc trước gã quên hết thiệt rồi ư ?

Nhưng tính lão cố chấp, khi nào chịu nước lép với cô cháu gái mà im miệng ? Lão miễn cưỡng đáp:

-Có thằng ngốc thông minh có thằng ngu dốt, thông minh thì lẹ hơn ngu dốt. Thằng si ngốc thông minh chỉ nửa ngày là hiểu, còn thằng si ngốc đần độn như Thạch lang của mi đây phải ba ngày mới hiểu được.

Đinh Đang vênh mặt lên cười nói:

-Gia gia ! Ngày trước gia gia học cầm nã thủ pháp này mất mấy ngày ?

-Làm gì ta mất mấy ngày ? Ta chỉ nghe tăng tổ mi nói hết một lượt là xong. Cả luyện tập nữa mới không đầy nửa ngày là ta đã thuộc hết toàn bộ rồi.

Đinh Đang nói:

-Ha ha ! Thế ra gia gia thuộc vào hạng si ngốc thông minh.

Đinh Bất Tam bị nàng nói móc. Lão then quá hóa giận sa sầm nét mặt quát lên:

-Mi không được nói hỗn như vậy, chẳng còn biết bề trên bậc dưới là gì nữa.

Giữa lúc ấy, một con thuyền nhỏ từ phía hạ lưu đang đuổi tới. Con thuyền này cũng thuận gió trương buồm, lại thêm bốn người chèo rất gấp.

Thuyền nhỏ người lẹ, tiếp tục chạy vào vào mỗi lúc một gần lại.

Đinh Bất Tam thấy hai gã hán tử áo đen đứng trên đầu thuyền một gã lớn tiếng gọi:

-Phải chăng thằng lỏi họ Thạch ở trên thuyền đó ? Dừng thuyền lại mau ! Dừng thuyền lại mau !

Đinh Đang khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

-Gia gia ! Phái Tuyết Sơn lại có người rượt theo Thạch lang rồi !

Đinh Bất Tam ra chiều hờn hờ đáp :

-Để bọn họ bắt thằng ngốc này đi chặt thành muôn mảnh thì mới hả lòng gia gia.

Đinh Đang hỏi:

-Chúng bắt người ngốc thông minh hay người ngốc ngu độn ?

Đinh Bất Tam đáp:

-Đương nhiên là bắt tên ngốc ngu dại. Ai dám bắt hạng ngốc thông minh ?

Đinh Đang tủm tủm cười nói:

-Hạng ngốc thông minh mà võ công cao cường nữa thì còn ai dám đụng đến ?

Đinh Bất Tam ngẩn người ra, tức giận hỏi:

-Con nha đầu kia: Mi uốn cong ngọn lưỡi, ăn nói quanh co để thóa mạ gia gia mi à ?

hai ông cháu đang điều qua tiếng lại, thì chiếc thuyền kia đã đuổi gần tới nơi.

Đinh Bất Tam và Đinh Đang ngồi trong khoang thuyền lẳng lặng quan sát tình hình.

Bỗng hai gã hán tử mình mặc áo trắng ở trên con thuyền nhỏ, lớn tiếng quát:

-Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc tại bang Trường Lạc có trong thuyền đó không ? Sao không dừng lại ?

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Có người đuổi tới nơi, bây giờ làm thế nào ?

Đinh Đang xằng giọng đáp:

-Tiểu muội biết làm thế nào được ? Thiên ca là nam nhi chẳng lẽ không có chủ định gì ư ?

Giữa lúc ấy con thuyền nhỏ chỉ còn cách chừng hơn một trượng.

Hai gã hán tử áo trắng tung mình nhảy vọt sang đằng lái con thuyền ngay chỗ Thạch Phá Thiên đang ngồi, chúng la hét om sòm.

Cả hai gã hán tử đều cầm trường kiếm, hàn quang lóe mắt.

Thạch Phá Thiên thấy hai gã này đều là đệ tử phái Tuyết Sơn mà chàng đã gặp trong tòa miếu Thổ địa, thì tự hỏi:

-Không hiểu mình đã có điều chi đắc tội với bọn họ, mà họ cố tình rượt theo mình như vậy.

Véo một tiếng ! Một gã cầm thanh trường kiếm đã nhằm trước ngực chàng phóng tới.

Ba bữa nay, Thạch Phá Thiên đã cùng Đinh Đang chiết giải các chiêu thức võ công. Hễ chàng hơi chậm chân tay một chút là bị nàng bẹo má lôi tóc rất đau đớn, nên thủ cước chàng trở nên mau lẹ phi thường, so với lúc tỷ kiếm cùng vợ chồng Thạch Thanh tại miếu Thổ địa đã khác nhau một trời một vực.

Chàng vừa thấy thanh kiếm của địch n hân phóng tới, liền lập tức ra chiêu thứ tám tên gọi là “Phụng vĩ thủ”. Tay phải vung ra theo đường cánh cung đưa tới phía trước đối phương.

Chàng vừa nắm được cổ tay hán tử vịn một cái, gã đã la lên:

-Ủi chao !

kiếm trong tay gã rớt xuống liền.

Thạch Phá Thiên thuận đà hất khuỷu tay phải lên một cái.

Bốp ! Khuỷu tay chàng đã đập trúng vào quai hàm hán tử. Quai hàm gã bị gãy liền. Miệng gã hộc máu tươi. Cả mười mấy cái răng cũng phun ra theo.

Thạch Phá Thiên không ngờ chiêu “Phụng Vĩ Thủ” của mình lại ghê gớm đến thế ! Chàng sợ quá đứng thộn mặt ra, trống ngực đánh thành thành.

Tên đệ tử thứ hai phái Tuyết Sơn muốn tiến lên giáp công Thạch Phá Thiên thì đột nhiên tia lửa lóe lên, gã sư huynh cùng đi với hắn đã bị trọng thương.

Gã sư huynh này bản lĩnh còn cao hơn hẳn nhiều. Hẳn liệu chừng nếu mình lại tiến lên thì nhất định phải thất bại. Hẳn cho việc cứu người còn khẩn cấp hơn.

Tính toán như vậy rồi, hẳn liền ôm xốc sư huynh lên.

Giữa lúc ấy thuyền nhỏ và thuyền lớn song song về phía trước. Tên đệ tử này cắp gã sư huynh bị thương, nhẹ nhàng nhảy trở về bên thuyền nhỏ.

Hắn lớn tiếng quát tháo đồng bọn hạ buồm xuống cho thuyền quay đầu lại chạy xuôi theo giòng nước về phía đông. Chẳng mấy chốc hai con thuyền đã cách nhau khá xa. Nhưng những tiếng thóa mạ vẫn theo gió văng vẳng vọng lại.

Thạch Phá Thiên thấy trên ván thuyền còn vũng máu tươi và mười mấy chiếc răng thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa hối hận.

Đình Đang từ trong khoang thuyền chui ra đến bên Thạch Phá Thiên, tủm tủm cười nói:

-Thiên ca ! Chiêu “Phụng Vĩ Thủ” vừa rồi Thiên ca phóng ra rất lợi hại, ra chiêu như vậy là đúng đó !

Chàng nghe đến đây liền lên giọng ta thán:

-Tại sao Đình Đang không cho ta hay trước ? Giả tỷ ta biết trước chiêu thức này đánh người lợi hại đến thế thì võ công đó ta không học nữa.

Đình Đang cảm thấy trái tim tựa hồ chìm xuống, nàng than thầm:

-Bệnh ngớ ngẩn của chàng ngốc này lại phát tác rồi, chàng nói toàn chuyện vẩn vơ.

Nàng lấy làm khó chịu hỏi lại:

-Đã học võ công thì chiêu thức lợi hại chừng nào hay chừng đấy. Vừa rồi nếu Thiên ca không sử dụng Phụng Vĩ Thủ đúng lúc một cách linh hoạt thì Thiên ca đã bị thanh trường kiếm của đối phương đâm suốt qua vai mình rồi. Thiên ca không đả thương người thì tất bị người đả thương. Vậy Thiên ca muốn đánh người hay là lại thích để người đánh mình bị trọng thương hoặc bị mất mạng. Tình thực mà nói thì đánh rơi mấy cái răng của đối phương còn là bị thương nhẹ lắm đấy. Người võ lâm đã xảy cuộc động thủ thì chuyện mất mạng dễ như chơi, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra. Thiên ca có lương tâm mà đối phương lòng dạ độc ác, họ đâm một kiếm giết chết Thiên ca thì cái lương tâm đó có hay đến đâu phỏng có ích gì ?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác nhìn Đình Đang. Chàng trầm ngâm một chút rồi nói:

-Tốt hơn hết là Đình Đang dạy ta thứ công phu không đả thương không đánh chết người, đồng thời đừng để đối phương đánh mình chết hay bị thương. Thế là huề cả làng. Ai nấy đều hỉ hả kết bạn với nhau đừng thù hằn nhau nữa.

Đình Đang nhăn nhó cười nói:

-Thiên ca nói toàn những lời ngổ ngẩn, những chuyện không đâu. Đã là người học võ thì mục đích cuộc động thủ là đánh nhau chí mạng với đối phương. Thiên ca nói như kiểu diễn trò “Tróc mê tàng”.¹

Thạch Phá Thiên nói:

-Ta thích chơi trò Tróc mê tàng, chứ không ưa động thủ liều mạng !

Đinh Đang càng nghe Thạch Phá Thiên nói bao nhiêu càng bức tức bấy nhiêu. Nàng hần học nói:

-Thiên ca thực là người hồ đồ. Ai nói chuyện với Thiên ca thà rằng vạch đầu gối nói chuyện còn hơn.

Dứt lời, nàng hần hần bỏ đi không lý gì đến chàng nữa. Nàng chui vào khoang thuyền để nguyên áo dài nằm ngủ.

Đinh Bất Tam nói:

-Người đã thấy chưa ? Ta đã b3o gã là thằng ngốc thì nhứt định gã là một đứa si ngốc. Võ công giỏi cũng là đứa si ngốc, võ công kém cũng là đứa si ngốc. Chi bằng giết gã đi để khỏi bức mình.

Đinh Đang tự nhủ:

-Thạch lang mà vĩnh viễn hồ đồ như vậy thì mình ở với chàng thế nào được ? Có lẽ theo lời gia gia giết chết chàng đi còn dễ chịu hơn.

Nhưng nàng nhớ tới trước kia chàng chưa mắc bệnh, nói toàn những lời ngọt ngào dễ thương. Dù chàng chẳng nói câu gì, chỉ đưa mắt nhìn mình một cái thì đầu mày cúi mắt cũng đủ thổ lộ tình yêu nồng nàn khác nào được uống rượu ngọt, tâm thần ngây ngất say sưa. Từ khi từ biệt, mối tương tư làm cho mình điên đảo thần hồn, ngờ đâu sau một thời gian mắc bệnh một vị lang quân tuấn tú khôn ngoan đã biến thành một pho tượng gỗ ngổ ngẩn.

Đinh Đang càng nghĩ càng cay đắng trong lòng. Bất giác nàng ngấm ngấm sa lệ. Nàng kéo tấm chăn mỏng trùm lên đầu.

Đinh Bất Tam nói:

-Người khóc mà làm chi ? Khóc cũng không thể biến một tên si ngốc thành một trang tài tử được.

Đinh Đang tức mình đáp:

-Cháu khóc cho con người si ngốc ngổ ngẩn biến thành con người thông minh thử xem có được không ?

Đinh Bất Tam cũng nổi giận la lên:

¹ Sách tạp trổ chép rằng : Đường Minh Hoàng cùng nàng Ngọc Chân hai người khăn gấm bịt mắt rồi đuổi bắt nhau ở dưới bóng trăng trong phạm vi một trường vuông để giỡn chơi. Trò chơi này được mệnh danh là “Tróc Mê Tàng”. Người đời sau chơi trò “bịt mắt bắt dê” là lấy sự tích ở chuyện này.

-Con nhãi này cũng ăn nói hồ đồ mất rồi !

Đinh Đang không ngớt khóc thầm, nghĩ bụng:

-Nghe giọng nói của Hoa Vạn Tử cô nương phái Tuyết Sơn thì dường như nàng chưa bị Thạch lang làm gì. Như vậy thì Thạch lang thấy gái đẹp cũng không biết đường ong bướm lả lơi, tựa hồ chàng không phải là nam tử trượng phu. Nếu ta lấy anh chàng tượng gỗ ngớ ngẩn này thì còn có chi hứng thú ?

Đinh Đang khóc tới nửa đêm rồi bụng bảo dạ:

-Ta đã cùng chàng bái đường thành thân, danh chính ngôn thuận nên nghĩa vợ chồng. Mấy bữa nay, ban ngày đã kề tai thủ thủ xiết bao thân mật. Ban đêm cũng ngủ gần bên, cách nhau không đầy mấy thước. Vậy mà chàng đã chẳng lần nào mò lại, cũng chẳng nắm tay hay bấm chân mình một lần nào cả. Thế thì đâu có phải là vợ chồng trong buổi tân hôn ?

Nàng lẳng tai nghe thấy Thạch Phá Thiên ngủ ở đằng lái thuyền hơi thở chùng chặn điều hòa, đánh một giấc say sưa.

Lửa giận bốc lên, Đinh Đang rút lưỡi dao lá liễu bên mình ra. Nàng nghiêng răng lẩm bẩm:

-Lấy phải anh chồng tượng gỗ này, còn để ý sống trên thế gian phỏng được ích gì ?

Đinh Đang thủ lưỡi dao lá liễu trong tay ngần ngừ một lúc rồi lẳng lặng đi ra phía lái thuyền. Nàng để ý lẳng tai nghe thì thấy ông già sào công đang ngủ ngáy như sấm, còn Thạch Phá Thiên nằm cạnh đó và đang trong giấc nồng, không hay biết gì cả. Nàng lẩm bẩm:

-Thạch lang ! Thạch lang ! Tự chàng biến tính, không có tình thâm thiết với tiểu muội. Bây giờ đừng trách tiểu muội tàn ác nhé !

nàng giơ lưỡi dao lá liễu lên toan chém xuống đầu Thạch Phá Thiên. Nhưng tay nàng run run rồi dừng lại. Nàng nắm lấy vai chàng lật người lại để trông mặt chàng lần cuối cùng trước khi hạ thủ.

Thạch Phá Thiên đang ngủ li bì, bị nàng lật quay người lại mà vẫn không biết gì.

Dưới ánh trăng lơ mờ, Đinh Đang nhìn thấy mặt chàng đang tươi cười. Không hiểu tâm hồn chàng đang say mê chuyện gì mà vui đầu trong giấc ngủ ngon lành. Đầu óc nàng suy nghĩ lung tung:

-Dù sao ta cùng chàng cũng đã nên nghĩa vợ chồng. Âu là ta để chàng tan giấc mộng triền miên vui thú rồi hãy ra tay. Chàng chết sớm hay chết chậm trong khoảng khắc cũng chẳng lấy chi làm quan trọng quan.

Thạch Phá Thiên vẫn không hay biết gì hết. Đinh Đang ngồi bó gối ngắm nghía mặt chàng và chỉ chờ chàng ra khỏi giấc mộng thần tiên là hạ thủ liền.

Một lúc sau, Thạch Phá Thiên không hiểu đã tỉnh lại hay chàng vẫn trong giấc mơ. Chàng cất tiếng gọi:

-Đinh Đinh Đang Đang nàng ơi ! Nàng buồn điều chi vậy ? Nhưng nét mặt nàng càng tức giận bao nhiêu lại càng xinh đẹp bấy nhiêu. Nàng đẹp lắm ... Từ ngày ta gặp nàng có lẽ chưa bao giờ nàng đẹp như lúc này ... Cái đẹp lộng lẫy của nàng khiến cho ta phải điên đảo thần hồn. Dù ta có ngắm nghía hàng ngàn hàng vạn ngày cũng không chán mắt.

Đinh Đang nghe Thạch Phá Thiên ca ngợi sắc đẹp của mình như vậy thì nức lòng hởi dạ. Bao nhiêu hờn giận chất chứa trong lòng bấy lâu này đều tiêu tan hết. Nàng tự nhủ:

-Thạch lang hỏi Thạch lang ! Thạch lang thương yêu tiểu muội đến thế ư ? Cả lúc ngủ mơ mà chàng cũng không quên ta. Sao giữa ban ngày chàng không thổ lộ những ân ái nồng nàn này có phải sung sướng biết bao ?

Nếu ta không bình tâm mà hấp tấp hạ thủ ngay thì đã giết oan chàng rồi. Hừ ! Ta chắc thế nào cũng có ngày chàng hết bệnh tinh và sẽ thủ thỉ với ta những lời lẽ êm dịu này.

Đinh Đang còn đang ngẫm nghĩ, nàng chợt thấy những giọt sương đọng trên mép thuyền nhỏ xuống làm ẩm ướt sạp ván. Nàng lại thấy Thạch Phá Thiên phong phanh một áo mỏng thì khinh khởi động mối thương tâm.

Nàng liền chạy vào trong khoang lấy chiếc khăn đơn rón rén trở ra đắp lên người chàng. Nàng tần ngần ngắm nhìn Thạch Phá Thiên một lúc nửa rồi mới quay vào chỗ mình nằm.

Bỗng nghe Đinh Bất Tam cất tiếng thóa mạ:

-Chà ! Đêm khuya khoắt sao mi còn chui qua chui lại như loài chuột nhắt ? Đã định ra tay mà lại không dám hạ thủ. Con người nhát gan như mi còn làm nên trò trống gì nữa ?

Đinh Đang nghe gia gia mắng nhiếc thì biết là người đã nhìn rõ hết mọi cử động của mình.

Nhưng lúc này lòng nàng đang rạo rực vui tươi, nên nàng bỏ ngoài tai những lời nhiếc móc của gia gia. Trong đầu óc nàng đang văng vẳng những câu nói của Thạch Phá Thiên trong giấc mơ.

-Nàng đẹp lắm ... nét mặt nàng tức giận lại càng xinh đẹp. Dù ta có ngắm nghía hàng ngàn hàng vạn ngày cũng không chán mắt.

Nghĩ tới đây Đinh Đang không khỏi bật lên tiếng cười khoái trá.

Đột nhiên nàng lẩm bẩm:

-Thạch lang mất trí, nên lúc nằm mơ cũng thốt ra những lời lẽ điên khùng. Chàng nói những gì ngấm nghĩa ta hàng vạn ngày cũng không chán mắt. Nhưng tuổi xuân phỏng được bao lâu ?

Một đời người có ba vạn sáu ngàn ngày hưng biết Đinh Đang này sống được bao lâu trong vòng tuổi xuân tươi đẹp để chàng nhìn ngắm thương yêu.

Đinh Đang ở vào tình trạng dở khóc dở cười, nàng trần trọc suốt đêm trường. Trống điểm canh tư nàng mệt mỏi quá liền thiếp đi.

Ngờ đâu nàng vừa nhắm mắt được một lát, bỗng nghe tiếng kêu oang oang:

-Ô hay ! Sao lại thế này ? Đinh Đinh Đang Đang ! Chăn của muội muội sao lại biết chạy lên mình ta ? Chẳng lẽ nó mọc chân hay sao ?

Đinh Đang ngẩn người ra. Nàng hổ thẹn vô cùng, bâng mình vọt về phía lái thuyền.

Thạch Phá Thiên thấy nàng tới, liền cầm chiếc chăn giơ lên ngó ngẩn hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Thế này có lạ không ? Cái chăn ..

Đinh Đang mặt đỏ bừng, giật lấy cái chăn khế gắt lên:

-Câm đi đừng nói nữa ! Chăn mọc chân có chi là lạ ?

Thạch Phá Thiên không chịu cãi lại:

-Chăn mọc chân là không lạ ư ? Vậy chân nó đâu ?

Đinh Đang không trả lời nàng ngẩng đầu nhìn ra thì thấy ông già sào công đang nhổ sào cởi dây đầy thuyền đi. Lão liếc mắt nhìn nàng tựa như cười mà không phải cười. Nàng ngượng quá mặt đỏ như gấc chín quát bảo Thạch Phá Thiên:

-Sao còn lải nhải nói nhảm mãi ?

nàng vươn tay ra nắm lấy tai chàng mà véo thật mạnh. Thạch Phá Thiên đưa tay lên thành thế “Bạt tường thủ” trong phép Thập Bát Cầm Nã Thủ để chống đỡ.

Đinh Đang vòng tay lại chụp xuống nách Thạch Phá Thiên, chàng vội đưa ngang khuỷu tay trái ra để phong tỏa thế chụp của đối phương. Đồng thời chàng giơ tay phải lên chụp xuống vai nàng

Đinh Đang vội quăng cái chăn đang cầm trong tay xuống sạp thuyền để ra chiêu phản kích. Biết nội lực của chàng rất thâm hậu, nàng không dám đụng vào tay chàng.

Chớp mắt hai người đã qua lại mười hai chiêu. Đinh Đang ra tay mỗi lúc một mau lẹ hơn. Thạch Phá Thiên để ý nhìn từng thế một, nên không sơ hở chút nào.

Khi đấu đến chiêu thứ mười ba, Đinh Đang thi triển chiêu “Long đằng trảo” chụp xuống đầu Thạch Phá Thiên. chàng vội đưa cổ tay lên gạt ngược lại.